

[Melchior]

inden for HT skal vise en tilsvarende tålmodighed, når det gælder deres medmenneskers interesser.

Så vil jeg gerne beklage til slut, at hr. Glistrup kom med den selvafløring, der lå i, at han her fremmanede den 9. april. Jeg tror, han har bladet lidt forkert i kalenderen. Jeg kan kun betegne hans udtalelse som en aprilspøg. Det er en dårlig aprilspøg og en tarvelig aprilspøg at bringe det, der skal ske herinde på onsdag, bare i teoretisk samklang med det, der skete hin 9. april. Det er simpelt hen så ringe, at det stempler hr. Glistrup på en meget beklagelig måde.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg vil gerne takke handelsministeren for hans bemærkninger om indregningen af renten under avancelovgivningen.

Jeg er helt enig med finansministeren i, at uden videre kunne bestemmelser om, at man kunne indregne renten, føre til uønskede resultater, at man kunne lave mere eller mindre fiktive renteaftaler, noget sådant sker jo, og at det kunne få indflydelse på lovgivningen. Men jeg må på den anden side sige, at hvor det drejer sig om en almindelig opadgående tendens i renteniveauet, således som vi kan risikere at komme ud for det, når den nuværende renteaftale ophører, må jeg sige, at det vil være rimeligt, om man fra monopohtilsynets side kunne tage hensyn til en sådan almindelig opadskriden i renteniveauet. Det kan man ikke, som loven ser ud i øjeblikket.

Jeg kan ikke forstå, at det skulle være lovteknisk umuligt at tage hensyn til et sådant forhold i lovgivningen. Vi har i øjeblikket en usædvanlig spænding mellem kassekreditrenten og den lange rente, og det er vel et spørgsmål, hvor længe den kan opretholdes. Og når den korte rente stiger generelt, burde man kunne tage hensyn til det ved avancebe- regningen.

Derefter har jeg et par bemærkninger til finansministeren.

Undertiden sker der jo afgørende ting uden en diskussion her i salen, og det gjorde der faktisk, da finansministeren talte for lidt siden. Finansministeren kommenterede forslaget om 90 pct.s taktregulering og sagde, at det var ikke noget godt forslag, fordi den margin, der ville blive tilbage, de 10 pct.,

ville være for lille til at rette skævheder op; dertil havde man brug for en bredere margin. Og så sagde finansministeren: vi tilstræber ikke en forskellig udvikling mellem det offentlige og det private område, vi tilstræber en ligelig udvikling. Jeg måtte forstå det på den måde, at finansministeren hermed bandt sig til at anvende forhandlingsdelen, de 25 pct., til opretning af skævheder. På anden måde kan det ikke forstås. Finansministeren kan ikke sikre en ligelig lønudvikling mellem det private og det offentlige område, medmindre han anvender forhandlingsdelen til dette.

Det har finansministeren ikke sagt ét ord om i de hidtidige debatter. Ikke med ét ord i de mange spørgsmål, der er stillet i udvalget, er det antydnet, at finansministeren vil tilstræbe en ligelig lønudvikling i forholdet mellem det private og det offentlige område. Væk var også i finansministerens seneste tale en henvisning til, at det var for dyrt, og det kan finansministeren jo heller ikke godt henvise til, når han tilstræber en ligelig udvikling, altså i realiteten at anvende forskellen mellem de 75 og de 100.

Nu forstår jeg, at det er et rent teknisk problem for regeringen, regeringen vil selv fylde op de sidste 25 pct., og det synes jeg var en virkelig nyhed i finansministerens svar. Fra nu af skal forhandlingen om resten ikke være proforma, det har det jo rent faktisk været siden 1975, nu skal det være realiteter, og så er finansministerens forslag muligvis teknisk bedre end vores. Men havde vi i udvalget fået den tilkendegivelse, at finansministeren var indstillet på noget sådant, eller havde vi fået den under første behandling, havde vi formentlig ikke haft behov for at stille et ændringsforslag. Nu er denne ting da i hvert fald klar af, men så vil jeg også gerne bede om, at finansministeren lader være med at gøre sig økonomiske bekymringer på vegne af det ændringsforslag, vi har stillet. Det kan i hvert fald ikke hænge sammen.

På den baggrund vil jeg dog sige alligevel, at jeg tror, det var meget nyttigt, og jeg tror, det er nyttigt, at vi har stillet ændringsforslag om en taktreguleringsprocent på 90, fordi det altså, om end i den ellefte time, bragte finansministeren i skred.

Om det ændringsforslag, vi har stillet uden for betænkningen, vil jeg gerne sige, at jeg og mit parti har intet som helst ønske om, at